

ка, по която ще вървимъ къмъ главната си цель — Юмрукъ-чалъ.

Пронизващъ вѣтръ гони мъглитъ, но тѣ упорствуватъ. Дъждътъ се усилюва, и ние изваждаме платнища и мушамы — кой каквото има. Неуспѣли още да се наметнемъ, дъждътъ се размѣси съ градъ. Следъ малко градътъ се засили: леденитѣ топки ставатъ все по-многобройни и по-едри. Положението ни е вече заплашително. Открито мрачно планинско пасище безъ дърво и скала за подслонъ. Нито да вървишъ, нито да стоишъ на едно мѣсто. Планътъ за защита отъ градушката е готовъ, ако леденитѣ зърна, които вече стигнаха голѣмината на лешници, станатъ по-голѣми. Ще се съберемъ на купъ, ще туримъ раницитѣ си на главитѣ и така ще чакаме, докато премине градоносната стихия. За наша радостъ, работата не дойде до този край. Юмрукъ-чалъ привлече градоносния облакъ къмъ себе си, и насъ ни закачи само опашката му. Трима отъ другаритѣ ни бѣха съ лѣтни туристически костюми, и зжбитѣ имъ тракаха отъ студъ. Стигнахме кръстопътището, кждето се сѣкатъ пътекитѣ: отъ Равни-чалъ за Юмрукъ-чалъ и отъ Стара-рѣка за Чафадарица.

— Накжде сега — къмъ Юмрукъ-чалъ, или...?

Обръщамъ се къмъ Филипа, който е добилъ видъ на въпросителна и отчаяно трака зжби.

— Хо, хо, хо! — Кждето искашъ, бае Павле, азъ съмъ съгласенъ и назадъ и напредъ! — съ мжка изговори той.

Пъкъ и смѣлиятъ Балканъ е свилъ опашка и се мъчи да намалява боя си, вѣвира се около насъ и скимти. Но и той не мисли да изневѣржава на другаритѣ си.

Неблагодарумно бѣ въ такова време да се излагаме по откритото чело на Юмрукъ-чалъ. Свихме въ лѣво. Нагазихме въ снѣгъ, който като дълъгъ езикъ се спущаше къмъ изворитѣ на Стара-рѣка. Малката пж-